

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

ÚNOR 2007

Inspicient Stanislav Štícha

Molière

AMFITRYON

Když já jsi ty, co potom mám být já?

Vedle ambicióznějších produktů divadla působí *Amfitryon* jako maličkost, ovšem stylově poměrně čistá. Motiv dvojnictví se v některých replikách, zvláště v provedení **Pavla Kikinčuka** a **Matěje Dadáka**, dotýká hlubších problémů existence.

Jan Kerbr, Mf Dnes 16. 12. 2006

(...) Princip hry a inscenace je demonstrován úvodním setkáním Merkura a Sosia, které se stane a zůstane vrcholnou fází celého večera. Režisér měl k dispozici ideální představitele. Ironicky povýšeného **Pavla Kikinčuka** (Merkur), který si prohnými gesty a kluzkými intonacemi pohrává s nebohým plebejcem a s kouzelnickou bravurou ho nezaslouženě trestá dálkovými políčky. Nikterak přitom neskrývá škodolibé potěšení, jež mu toto nerovné střetnutí skýtá. **Matěj Dadák** (Sosie) reaguje na neočekávanou situaci svou nenapodobitelnou naivitou: je udiven, nechápe dobře, co se s ním děje, ale podobné kousky osudu ho při sluhovském údělu zase tolik nepřekvapují a je zvyklý čelit jim nejen odevzdaně, ale i s jistým trpkým šibalstvím. Na počátku výjevu jsou budoucí dvojníci zřetelně odlišeni vzhledem i kostýmem, postupně se intelektuálský Merkur převléká do plebejského, odkládá brýle a nasazuje si ryšavou paruku. Proměna je názorně předvedena, proto nehrozí nedorozumění. Komickému vyznění scény bohatě napomáhá překlad **Vladimíra Mikeše**, trefný a ohebný, přijatelnou měrou a nerušivě aktualizovaný, vtípně využívající vynalézavých rýmů (debil – nebyl). (...)

Zdeněk Hořínek, Divadelní noviny 28. 12. 2006

Matěj Dadák, Otmar Brancuzský, Petr Bláha

VLADIMÍR MIKEŠ

**romanista, překladatel,
prozaik, básník a dramatik,
pedagog**

**1927 v Chocni.*

1951 absolvoval bohemistiku, romanistiku a srovnávací literaturu u profesora Václava Černého na FF UK v Praze. Pracoval jako dělník v továrně, od roku 1954 se věnuje překladatelské a literární práci ve svobodném povolání. Od roku 1992 přednáší na DAMU dějiny literatury a divadla, 1996 se habilitoval knihou Divadlo španělského zlatého věku, 1997 byl zvolen děkanem DAMU, 1999 se stal profesorem a stal u vzniku katedry divadelní antropologie. Přednášel na univerzitách v Itálii a v Mexiku. Je členem PEN-clubu. V roce 2001 vydal knihu Divadlo francouzského baroka, roku 2003 knihu esejí Proč psát.

Je překladatelem děl italských autorů Danta Alighieriho, Luigi Pirandella, Pietra Paola Pasolinioho, Eugenia Montala, francouzských autorů Pierra Corneille, Jeana Racina, Molière, Victora Huga, Charlese Baudelaira, Eugèna Ionesca a dalších. Ze španělštiny přeložil hry Lope de Vegy, Tirsa de Moliny, P. Calderóna de la Barcy, poezii Octavia Paze a dalších. Do itaštiny překládá českou poezii 20. století – Jiřího Ortena, Jaroslava Seiferta, Vladimíra Holana. Činoherní klub uvedl v překladu Vladimíra Mikeše hru Carla Goldoniho Letní byt (1999), Molièrova Misanropa (2002) a nyní Amfitryona.

Váš hluboký celoživotní vztah k poezii a dramatu je nepominutelný; ve vás samotném se snoubí básník a dramatik, což se projevuje ve vašich nezaměnitelných překladech poezie a veršovaných dramatických struktur. Na vztahu k rodnému a cizím jazykům se od dětství významně podílí škola; jak na svá školní léta vzpomínáte?

S vděčností. Ve válečných letech – po uzavření vysokých škol – zpola vysokou školou bylo gymnázium ve Vysokém Mýtě, zvláště v humanitních oborech. V duchu pořád vidím těch několik učitelů. V letech smrtelného nebezpečí v nich bylo něco obrozeneckého, probouzelí hlad po „radostném vědění“. Patří k nim obraz staříčkého Otmara Vaňorného, překladatele *Aeneidy*: potkávali jsme ho ráno cestou od vlaku, s botami přes rameno se vracel z luk, brouzдал se v orosená tráva, *tříbí to paměť*, říkal. *Tříbí!* Ta radost trvala v prvních poválečných letech (na některé přednášky se muselo chodit hodinu předem, aby se ve velké posluchárně našlo místo), přechkala prověrky, zlovůli, šikanye. Radostné vědění s sebou nese jedno tajemství: nebyt nikdy dokončen. Hledat, řečeno s André Gidem, spíše žízeň než hospodu na cestách. Ale za mnoho vědčím také Tiché Orlici a lesům nad ní. Jejich řeči a mlčení.

V závěru knihy *Divadlo španělského zlatého věku připomínáte Calderónovu obavu o divadlo, jeho smysl: „Calderón jako by říkal: scéna nikdy není nevinná! a dá se na ní vystupovat jen s tímto vědomím, jinak hrozí nebezpečí, že medium se smísí s poselstvím a stane se poselstvím jediným, ubíjejícím smyslem, stane se obsahem...“ Jak se vám jeví Calderónova obava o divadlo na počátku 21. století?*

Myslím, že je to jedna z největších otázek nejen Calderónových – jeho obavy tváří v tvář konzumní společnosti (v níž se prvním artiklem konzumu stává žena). Proto jsem se začal zabývat divadelní antropologií. Proč vystupuješ na scéně? Je divadlo k tomu, aby odhalilo pravdu života, nebo zdívaladelnilo život? Mne nezajímá literatura, ale to, co je za ní. Přišel jsem k divadlu od překladu poezie: a to je zvláštní tajemný rozhovor, tělem svého jazyka se snažíte dotknout něčeho, co vždycky zůstane jiné, tajemné, ale co nějak dýchá, co má své pohyby, gesta, zámlky, svoje „proč jdeš na scéně“, odkud, a do jakého světa mě vedeš? Dá se v něm žít? Poezie – a mimese? Všecky divadelní reformy na to narazí. A je to otázka od dob Platonových a Aristotelových.

Zatímco uvádění *Shakespearových her v českém divadle má bohatou tradici, Molièrovy hry se hrají nárazově a sporadičtěji...*

Pro mne to byla z velké části otázka lumírovské verzifikace. Molière se mi v ní jevil jaksi nevázně, byl určen k recitaci na scéně, a zamířoval jsem si ho, když jsem ho začal překládat. Pod všemi těmi komickými příběhy je mnoho statečné osobní strážně, je to rub baroka. Corneille a Racine přicházejí z jiných společenských vrstev, on žije v tvrdé každodenní realitě. A to platí o jeho verších: v těch se něco hýbe, ty nejsou určeny pro pouhou pěknou recitaci. A zároveň je to sevřeno tou barokní rýmovanou vazbou verše, která je jiná ve srovnání s Shakespearem.

Přístup k dramatickému textu je nejspíš tolik, kolik je na světě režisérů. Mnozí z nich pokládají dramatický text za pouhý pre-text ve službách vlastní kreativity, přístup jiných je v různé míře pietní. Jaký je váš názor na tuto problematiku při vzniku inscenace a jaká spolupráce s inscenátory je pro vás, překladatele divadelních her, optimální?

Mám raději vztah pietnější. Ale to souvisí s překladem. To už je vždycky první „režie“ či interpretace. Když několik měsíců s tím textem žijete (a veršovaný překlad vás přímo – až nebezpečně – pohltí), tak vlastně chodíte vedle toho autora. Musíte mít pořád v kapse tužku a papír, když se najednou ten onen verš nečekaně vyjasní. Některé postavy při dialogu sedí, jiné pobíhají po místnosti, vtahují do jisté gestikulační, hlasové situace. Zkrátka si člověk vytváří jistou inscenační podobu. Samozřejmě režisér je na tom jinak, vstupuje do hotového textu (viz Pirandellových *Šest postav hledá autora*). Ale pokud nechce text realizovat apriorně jinak, jen proto aby se odlišil, tak i v té pietnější podobě nalezne tolik variant, že se textu nezpronevěří. Vždycky to bude jiné. A samozřejmě je to otázka nutného krácení: z 3000 Calderónových veršů jich nutně zmizí víc než třetina.

Nepotlačil ve vás překladatel – ve službě mnoha autorů – autora? Nevychytáte si občas, že jste mohl napsat více původních básní, povídek či her?

Ach, já je napsal. Ale co si vyčítat? Snad ještě budou mít své osudy. Rozhovor s autory vzrušoval, i když někdy vznikal pod tlakem okolností. Vyčítky? Je to také otázka mimese. „Miluji les, že toho nenamluví ani zaživa,“ říká Mikulášek v jedné básni.

Děkujeme za rozhovor (red)

Doušky

• Braňo Holiček alternuje roli Rytíře Dancenyho v *Nebezpečných vztazích*.

• Knižku **Divadelní jarmárka profesora Císaře** vydalo Volné sdružení východočeských divadelníků a Středisko amatérské kultury IMPULS Hradec Králové k 75. narozeninám Jana Císaře. Autorem ilustrací je Jiří Jelínek, principál divadla DNO.

• Vyšla **Revolver revue** č. 65.

• Velmi se omlouváme panu **Ivanu Barnevovi**, představiteli role Jana Dítěte ve filmu Jiřího Menzela *Obsluhoval jsem anglického krále*, za chybné uvedení jeho křestního jména v minulém Činoherním čtení.

Inspice v Činoherním klubu

Jestliže režisér vytváří inscenaci a vdechuje jí život, inspicient ji uchovává a zajišťuje její průběh a trvání. Lze říci, že text hry postupnou přeměnou v inscenaci přechází z rukou režiséra do rukou inspicienta tak, jak přešla z rukou autora do rukou režiséra a herců.

Jacques Copeau

STANISLAV ŠTÍCHA

Stanley, odkud se vzala tvoje láska k divadlu?

To já už měl od školy, na základní škole, když mě paní učitelka vybrala, že budu číst z divadelních her, já to prožíval. Pak jsem hrál na Žižkově ve slavném divadle, v Žižkovské malé scéně. Ve čtrnácti, v patnácti jsem tam nesměle zazvonil, poněvadž tam měli ceduli „přijímáme mladé herce“. Jak jsem šel tím sálem do zákulisí a voněly ty kulisy a šminky, tak jsem se tetelil a tak mě to uchvátilo, že už jsem byl u divadla. Taky na vojně jsem hrál divadlo a po vojně jsem se přihlásil na konzervatoř a dělal jsem ji čtyři roky. Ještě z Chebu jsem jezdil na půl semestru a při škole jsem hrál v Národním a v Tylově divadle.

Jak vzpomínáš na roky v Západočeském divadle v Chebu?

V Chebu jsem byl sedm let. To bylo oblastní divadlo, ovšem těch zážitků, recesí, příhod. Tam byl náš domov hereček a divadlo, maximálně klub nebo hospůdka hned za divadlem. V Chebu jsem zažil režiséry Luboše Pistoria, Miloše Horanského, Jana Grossmana. Vyhrál jsem se tam pořádně a zároveň jsem dělal inspicie, ale nic nefalšovalo. Ve dvou hrách jsem si zahrál s Vlastou Chramostovou. Její herectví člověk úplně hltal.

V roce 1975 jsi nastoupil do Činoherního klubu jako inspicient a od té doby jsi tu hrál ve více než pětadvaceti inscenacích. Jak k tomu došlo, že jsi tu začal?

V Chebu o mě napsala kritika, že mám zvláštní výraz, a někdo mi řekl, že takovej hereckej výraz je v Činohráku. Od té doby jsem se o Činohrák zajímal ještě víc. Když jsem tady na scéně, víc mi to dává. V Chebu jsem se vyhrál, kdežto tady jsem sám sebou.

Přátelil jsi se s paní nápovědkou Viktorií Knotkovou. Do Činoherního klubu jste přišli ve stejnou dobu?

Paní Knotková byla legenda. V Chebu byla první dáma, i když byla nápovědka. Sem přišla pozdějc. Zůstala sama v Chebu, poněvadž její manžel odešel hrát do Uherského Hradiště. Když jsem se dozvěděl, že se tady uvolnilo místo nápovědky, volal jsem jí, ať to zkusí.

Děláš inspicienta a hraješ v inscenacích pana Smočka. Čím tě na začátku překvapil?

Strašně mě rájcovalo, jak zkoušel. Mě nejvíc vadilo, když v Chebu první herečka tvořila svou roli tak, že na čtené zkoušce musela vědět, co bude mít na sobě a co bude mít na hlavě. Žádný hledání. Pan Smoček přijde a zasyrova hledá.

L. Smoček: Bludiště (ČK 1990)

Některé inscenace si žádají od inspicienta velkou pozornost. Když se blížilo Kosmické jaro, hra s velikým obsazením, říkal jsi, že to budou galeje. Jak se dá skloubit řízení představení a hraní v něm?

Ještě když tady byla stará garda, platilo automaticky: inspicient je na jevišti, nedá se nic dělat, pár minut si svůj nástup ohlídám. Třeba v *Hejtmanovi z Kopníku* jsem byl s Jiřím Císlerem takovou dobu na jevišti a všechno jsem stihnul. Proto sedávám u zkoušek, abych si rozvrhnul, jak se bude nastupovat. Mám rád, když je živo, a rád si zastatuju, poněvadž pak patřím do hry. A když tě to baví a děláš to s láskou, tak největší odměna je, když po představení zdímáš triko.

Změnila se inspicie od konce 60. let do dneška?

Je to pořád stejný, ale poslední dobou začala být větší nekázeň. Zavoláš, ale musíš pořád vyhlížet, jestli někdo půjde, nebo jestli není za rohem.

Statoval jsi často na Barrandově a na Kavčích Horách. Máš pořád příležitost točit filmové a televizní role?

Kšeftů je málo, bejvalo víc. Nedávno jsem točil reklamu na Slovensku a klip s kapelou Tatabojs.

Kromě pár let v Chebu žiješ stále na Žižkově a máš to tam moc rád. Jaký je Žižkov?

Já o Žižkově můžu mluvit, protože jsem se tam narodil. To je zvláštní čtvrť, šíleně magická. Já bych nemohl být v jiný čtvrti, nebylo by to vono.

V Činoherním klubu se o tobě ví, že máš hluboký vztah k přírodě. Kdy začalo tvoje trampování?

Před vojnou, v Žižkovským divadle. Jel jsem s partou a zůstalo mi to dodneška. Příroda pomáhá. Je to odreagování, já říkám *vyrýtí mozku*. Dokonce o tom každé rok píšu knihy.

V archivu ČK jsou fotografie z Bludiště. Vzpomínáš si na večery, kdy se hrála Smočkova Smyčka a Bludiště?

Taky to bylo náročný představení. V první půlce jsem držel Petru Čepkovi oprátku, každý jeho pohyb jsem měl zaznamenaný v textu, jednalo se o každé centimetr. A *Bludiště*? Miloval jsem tu postavu přírodovědce, hlavně když jsem byl na jevišti s panem Jiřím Hálkem. To jsem si hned vymyslel svůj styl a režisérovi se to líbilo. Vzadu za scénou jsem taky hrál na činely. Tam ještě byli paní Jiřina Třebická, Jana Marková, Joska Vondráček... To byl ještě klasický Činoherák.

Všichni tě oslovují Stanley. Odkud se vzala tvoje přezdívka?

To je z přírody. Říkali mi tak v Chebu, kam mi chodily pohlednice od kamarádů. Pak se to doneslo sem. První mi tady tak začala říkat Jiřina Třebická.

Děkujeme za rozhovor (rap/peh)

MARKÉTA ŘEZÁČOVÁ

Markétko, jak jste se dostala k divadlu?

Úplně náhodou. Jednou jsem si přečetla inzerát v novinách, že v Divadle Labyrint přijmou nápovědu. Zavolala jsem tam. Byla jsem pro ně ta, co „přišla z ulice“. To bylo tak v roce 1993. Předtím jsem pracovala s počítačem. První komedie, při které jsem napovídala, byl *Periklés* v režii Karla Kříže.

(Pan Kříž mně tehdy řekl: „Budte jako hromosvod. Herci se na vás třeba utrhnou, ale to jenom v tom zápalu, v klubu už s vámi budou mluvit, jakoby se nechumelilo.“) Později za mnou přišla Majka Minská a předala mi své letité zkušenosti z inspicentské práce. Mou první samostatnou komedií byla *Matka* s režisérem Michalem Langem. Po zrušení Divadla Labyrint se přenesla do Činoherního klubu.

V roce 1998 jste nastoupila do Činoherního klubu?

Právě odtud odcházel inspicient Jaroslav Těšitel a předal mi svoje hry. Začínala jsem tady zase s Michalem Langem v inscenaci *Král nekrál*.

V čem se změnil váš život, když jste začala pracovat v divadle?

Asi v tom, že svůj čas věnuju divadlu. Nejdřív plánuju divadlo a pak teprve to ostatní.

Inspice je náročné povolání. Co vám v něm přináší radost?

Pořád mě to okouzluje. Každé zkoušení je jiné a člověk je u zrodu něčeho nového. Přijdete na zkušebnu, kde se poprvé přečte text, a pak jste na zkouškách přítom, jak režisér s herci z toho textu vytvoří inscenaci.

Děkujeme za rozhovor (peh)

P.S. Inspicent je povinen zavolatí herce, upozornití jej, že jeho nástup se blíží a na stanovený okamžik dáti mu znamení k vstupu na jeviště. Není povinen volatí herce dvakrát nebo jej hledatí po celé divadelní budově.

Fr. Cimrler v knize Ochočnický režisér a herec

Nápověda v Činoherním klubu

Kdysi byl nápověda, tedy suflér, pánem divadla. Premiéra střídala druhou, herci se ani nemohli všechny role naučit. A nápověda kralovala v budce uprostřed forbyny. K ní se herci často stahovali do půlkruhu – aby dobře slyšeli! Součástí herecké techniky bylo umět všechny repliky „vytáhat z boudy“! Nápověda je důležitá i dnes, když se často bez nápovědy hraje. Při zkouškách herci „nahodí“ ještě nezapamatovaná slova a zapisuje všechny změny v textu.

Jan Císař v knize Divadelní jarmárka profesora Císaře

IRENA FUCHSOVÁ

Irenko, jak jsi se dostala k divadlu? A jak a kdy do Činoherního klubu?

Dědeček měl v Kolíně ochotnický soubor, psal hry, režiroval je, babička napovídala, celá rodina hrála, a tak když jsem v dubnu 1968 dala výpověď v kolínské TESLE, kde jsem rok pracovala jako mzdová účetní, napadlo mě, zeptat se v kolínském divadle, jestli nepotřebují nápovědu. Hledali ukližečku a šatnářku, tak jsem prožila dva krásné roky s koštětem a s kabáty, a když šla nápověda v roce 1970 do důchodu, nastoupila jsem místo ní. V roce 1993 byl umělecký soubor v Kolíně zrušený. Napsala jsem do několika pražských divadel a od května 1994 napovídám v ČK.

Co je na napovídání nejtěžší?

V Kolíně jsem napovídala i při představeních, ale v ČK jsem jenom na zkouškách, protože tady nápověda při představení není. Vyhovuje mi to, protože dojíždím z Kolína. Ze začátku mi bylo líto, že vlastně „neexistuju“, protože v programu uvedená nejsem. Na druhou stranu, jako jediná nápověda v ČK mám nádhernou jistotu, kterou mi herci můžou závidět! Víím, že budu v každé hře, která se zkouší! A co je na napovídání nejtěžší? Poznat okamžik, kdy mě herec potřebuje, a pomoci mu tak, aby plynule pokračoval dál.

Které inscenace ČK ti nejvíc přirostly k srdci?

Hned ta první, *S vyloučením veřejnosti*, potom *Rozbitý džbán* – obě režiroval Vladimír Strnisko, *Vojcek* v režii Martina Čičváka, *Správce* v režii Ivo Krobota, *Kosmické jaro*, *Letní byt*, *Jednou k ránu* a *Deskový statek* v režii Ladislava Smočka, *Osiřelý západ* a *Pan Polštář* v režii Ondřeje Sokola.

Ve svém volném čase píšeš do různých časopisů, vychází ti knihy povídek i romány o divadle, vydala jsi také knihu „Divadelní vejšplechty“, máš své webové stránky www.kdyz.cz. Kdy vyšla tvoje zatím poslední kniha a jak se jmenuje?

Moje poslední, sedmnáctá kniha, vyšla v nakladatelství Erika v říjnu 2006 a jmenuje se „Když řeka tekla pod ledem“.

Děkujeme za rozhovor (peh)

FIKAR - osvětový a divadelní spolek Nadějkov (Tábor)

William Wig

MASÉR V DÁMSKÉ LÁZNI

Jak se skrýt před prohibicí v dámských lázních.

Neděle 4. února 2007

Překlad: **Felix Bartoš**

Režie a scéna: **Jirka Jiroutek**

Asistent režie: **Pavel Dvořák ml.**

Použitá hudba **Scotta Joplina,**
The Red Back Book

Zpěv: **Kuba Veselý**

Hrají: **Pavel Dvořák, Jarda**

Souček, Kuba Veselý, Petr

Vach, Mirka Dvořáková, Dalibor

Votava, Maruška Kvasničková, Jitka Pincová ml., Maruška

Veselá, Honza Peterka, Tomáš Kabiček, Zdeněk Černý, Jirka

Jiroutek, Jitka Pincová st., Dana Sova Martanová, Boženka

Dvořáková, Eva Urbanová, Monika Pincová.

Dlouho jsem nezažil, aby se diváci v divadle tak královsky bavili a říčeli smichem. A takový smích je tím nejlepším oceněním, jakého se může divadelnímu souboru dostat. Tohle představení zkrátka mohlo být i delší.

Vladimír Pistorius

Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
/soubor jevištních existencí/

Josef Tejkl

CECHY KRÁSNÉ, CECHY MĚ

Periodická mise ze záhroblí.

Neděle 25. února 2007

Režie: **Josef Tejkl**

Hudba: **Slávek Klecandr**

a **Milan Perger st.**

Hrají: **Petr Magor Malý,**

Alexandra Kulhavá, Milan

Policajt Perger, Josef Žid,

František Novák, Jan

Kráčmer a další.

Poetika Černých šviháků se, jak známo, dosud s nikým příliš nemazlala, ba dokonce ani s divákem. Tentokrát se ovšem s divákem mazlí. Nová inscenace se dosud nejněžněji, byť stále razantně, odráží opět od autentické matérie, tentokráte historické, hluboko do naší žhavé současnosti, ba budoucnosti. Být nás Černí šviháci budou s hravostí jim vlastní mást kulisami barokní Kutné Hory a nezřídka i hloubkou koryt, jež si propachtovaly figurky podobně bezvýznamné a efemérní jako ty naše současné, pinožící se a pinožící. A nad tím vším se jako memento klene uhrančivá Modlitba Noemova frontmana skupiny Oboroh Slávka Klecandra.

O dovednosti souboru

Soubor jevištních existencí – velmi přesné doplnění názvu souboru Černých šviháků – se již pravidelně objevuje v Činoherním klubu („ČK uvádí:“). Hravá autentická jevištní existence každého člena inscenace i souboru se hloubavě zavrtává do zašitých koutů naší denodennosti, kterou, nevím proč, každý před tím druhým skrýváme anebo sami před sebou děláme, že není. Anebo o těch koutech nevíme. Zdánlivá i pochopitelná hrubost, nelibozvучnost v projevech jednání se záhy přiměřeně rozpouští v obyčejné nezkracené autenticitě člověka *tady a teď*. Důslednost toho procesu přináší jedinečný zážitek z toho, že skrývané kouty osobní i společné existence budou na krátký čas osvětleny, ozřejmeny, vydány na pospas smutku, smíchu či černému humoru. Předpokladem takového zážitku je uvolnění při tvorbě i při vnímání představení. Není to bez šrámů, ale jak napovídá tituliek *Machovských větrů*, zpravodaje **Lojzíkova Machova** – 1. nezávislého satelitu Jiráskova Hronova, srpen 2006 ... *Toho bohda nebude, aby Černý švihák z boje utíkal...*

Více informací o souboru Černých šviháků:

www.oakostelec.cz/cerni_svihaci/

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz: Hlavní město Praha

Partneři Činoherního klubu

Redakce Činoherního čtení: **Roman Císař, Petra Honsová a Radvan Pácl.**

Foto: **Pavel Kolský, Martin Sršeň, archiv V. Mikeše, Miroslav Pokorný,**

Yvona Odrazilová, Pavel Nesvadba, archiv FIKAR a Josef Žid.

Grafická úprava: **Kateřina Skalníková a Martin Straka.**

* g a l e r i e s m e č k y

Hlavním cílem galerie
je postoupně veřejnosti
představit unikátní sbírku
české koláže, kterou vlastní
Pražská plynárenská, a. s.

**Ve Smečkách 24,
110 00 Praha 1**
(vedle Činoherního klubu)

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

úterý - sobota 11.00 - 18.30 hod.

tel.: +420 222 210 268

www.ppas.cz
www.galeriesmecky.cz

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ i VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.